

lar (el-Mâide 5/119), iman edip sâlih amel işleyenlerdir (el-Beyyine 98/8). O'nun razı olmadığı insanlar ise iman ve itaatten uzaklaşanlardır (et-Tevbe 9/96; ez-Zümer 39/7). Kulun Allah'tan razı olması O'nun kazâ ve kaderinden memnuniyetsizlik duymaması, Allah'ın kulundan razı olması da onu emirlerini yerine getiren ve yasaklarından kaçınan bir davranış içinde görmesidir (Râ-gıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "rîzy" md.).

Rizâ kavramı çeşitli hadis rivayetlerinde Kur'an'daki kullanımına benzer şekilde yer almaktadır (Wensinck, *el-Mu'cem*, "rîzy" md.). "Allah özünde ve sözünde sâdik olanlardan razı olmuştur, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır" (el-Mâide 5/119) meâlindeki ilâhî beyana mukabil Hz. Peygamber, Mü'minün sûresinin ilk on âyetinin nâzil olmasının ardından yaptığı bir duayı şöyle bitirmiştir: "Allahım! Bizden razı ol ve bizi senden razı olma derecesine yükselt!" (*Müsned*, I, 34; Tirmizî, "Tefsîr", 23/1). Resûl-i Ekrem, Zeyd b. Sâbit'e öğrettiği uzunca bir duada da şöyle demiştir: "Allahım! Senden, gerçekleşen kazâ ve kaderinin sonucuna rızâ göstermeyi bana nasip etmeni dilerim" (*Müsned*, V, 191; Nesâî, "Sehiv", 62). Rızânın karşılığı **sahat / suht** (öfke) ve aynı mânadaki **gazab** olup bazı âyetlerde rızâ ile sahat kavramı karşılıklı olarak zikredilmiştir (Âl-i İmrân 3/162; et-Tevbe 9/58; Muhammed 47/28; bk. GAZAP). Hz. Âişe ve Hz. Ali'den rivayet edilen bir hadiste Resûlullah'ın gece namazlarının sonunda yaptığı dualardan birinin, "Allahım! Senin gazabından rızâna sığınırım" diye başladığı zikredilmiştir (*Müsned*, I, 96, 118; Müslim, "Şalât", 222; Ebû Dâvûd, "Şalât", 148, "Viitr", 5).

Âlimler rızâ (muhabbet) ile irade (meşîet) arasında anlam farkının bulunduğu kabul ederler. Rızâ ve muhabbet hoşnutsuzluğun (kerâhet) zıddı olup insan için düşünüldüğünde yaratılışı gereği arzu ettiği şeydir. İrade ise alternatiflerden birinin bir anlamda bilinçli olarak tercih edilmesidir. Meselâ oruçlu iken susayan bir insan tabiatının sevgiyle su içmek ister, ancak iradesini kullanıp içmemeyi tercih eder. Bununla birlikte bazan rızâ ve muhabbet "irade ve meşîet" mânasında da kullanılır (İbnü'l-Vezîr, s. 302).

Kelâm ilminde rızâ Allah'ın irade sıfatı ve dolayısıyla kaderle ilişkisi açısından incelenmiştir. Genellikle Mu'tezile'ye mensup âlimler, insanlardan sâdir olan fiillerin ilâhî iradeden bağımsız biçimde gerçekleştiğini kabul ettikleri için rızâ ile irade sıfatının aynı mahiyette bulunduğunu

söylerler. Buna göre kulların işlediği kötü fiiller Allah'ın irade ve rızâsının dışında kalır. Ehl-i sünnet âlimlerine göre ise irade ile rızâ -temel mânalarına bağlı olarak- birbirinden ayrı sıfatlar olup ilâhî irade insanların iyi ve kötü fiillerine taalluk etmekle birlikte rızâ sadece hayra yöneliktir (bk. İRADE; KADER). Rızâ kula nisbet edildiğinde "Allah'ın kazâ ve kaderini itirazsız benimseme" mânasına alınır. Şu kadar var ki Cenâb-ı Hakk'ın vuku bulmasını irade ettiği bir iş aynı zamanda kulun da irade siyle meydana gelmişse ve şer vasfı taşımışsa bu işte Allah'ın iradesinin etkisi var diye şerrin kendisine rızâ gösterilmez. Bununla birlikte işin vücut bulmasında (kazâ) Allah'ın iradesinin mevcudiyeti kabul edilir ve kulun fiiline değil ilâhî sığata yönelik olan bu kabul rızâ mânasına gelir (Tehânevî, I, 865-866; Nûreddin es-Sâbûnî, s. 77-78).

BİBLİYOGRAFYA :

et-Ta'rifât, "rîzy" md.; Tehânevî, *Keşşâf* (Dah-rûc), I, 865-866; *Kâmus Tercümesi*, IV, 981-982; *Müsned*, I, 34, 96, 118; V, 191; Nûreddin es-Sâbûnî, *el-Bidâye fi usûlî'd-dîn* (nşr. Bekir Topaloğlu), Ankara 1416/1995, s. 77-78; İbnü'l-Vezîr, *İşârü'l-hak' ale'l-halk*, Kahire 1318, s. 302; Ebû'l-Bekâ, *el-Külliyât*, s. 76, 478; Hasan Seyyid Arab, "Rızâ", *DMT*, VIII, 264-267; Bahâeddin Hürremşâhî, "Rıdvân", a.e., VIII, 272-274.

HALİL İBRAHİM BULUT

RİZÂ

(الرضا)

Dinî hükümlere uyan kuldan Allah'ın ve Allah'ın takdirinden kulun hoşnut olması anlamında dinî-tasavvufî bir terim.

Sözlükte "hoşnut ve memnun olmak, tasvip etmek, beğenmek" anlamındaki **rızâ** kelimesi dinî ve tasavvufî hayatın temel kavramlarından biridir. Kur'an'da ve hadislerde rızâ kavramı üzerinde önemle durulmuş, müminler Allah'ın rızâsını kazanmaya teşvik edilmiş, rızâ mertebesine ermenin en büyük mutluluk olduğu ifade edilmiştir. "Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular" meâlindeki âyetler (el-Mâide 5/119; el-Mücâdile 58/22; el-Fecr 89/28; el-Beyyine 98/8) Allah ile kul arasındaki rızâ halinin karşılıklı olduğunu gösterir. Allah, Hudeybiye'de Semre ağacının altında Hz. Peygamber'e biat eden sahâbeden razı olmuştur (el-Feth 48/18). Bir mümin için Allah'tan razı olma ve O'nun razı olduğu bir kul olma en büyük mutluluktur (Âl-i İmrân 3/174; et-Tevbe 9/100). Cennete girmek için bu nitelikteki mümin-

ler arasına dahil olmak lâzımdır (el-Fecr 89/28). Adn cennetine giren müminler için en büyük ödül "Allah'ın rızâsı" anlamına gelen rıdvândır (et-Tevbe 9/72). Rıdvân rızânın en mükemmel şeklidir. Mümin Allah'ın rızâsını kazanmak amacıyla gerekirse canını ve malını feda etmelidir (el-Bakara 2/207, 265). Müminler yardım ve iyilik gördükleri kimselere, "Allah razı olsun" diye dua ederler, bu bir mümin için yapılacak en güzel duadır. Zira Allah razı olduğu kulunu günah işlemekten ve kötülük yapmaktan korur, ona hayırlı işler yapmayı nasip eder. Bunun için önce Allah ve resulünün rızâsının alınması gerekir (et-Tevbe 9/62). Allah ve resulünün rızâsından sonra anne baba, hoca ve mânevî büyüklerin rızâsını kazanmaya çalışmak esastır. Rızânın kaynağı Allah hakkındaki hüsnüzan ve tevekküldür, neticesi iyimserliktir. Ancak ilâhî kazâ gelmeden ve hadiseler ortaya çıkmadan önceki rızâ ve tevekkül doğru değildir. Çünkü bu tavır sadece rızâya talip olmaktan ibarettir ve rızânın kendisi değildir. Nitekim Resûl-i Ekrem bir duasında "İlâhî, kazandan sonraki rızânı niyaz ediyorum" demiştir. İbadet ve kulluğun nihaî gayesi Allah'ın rızâsına ermektir. İnsanların yaptıkları hayırlı işler Allah'ın rızâsını kazanmaya vesile olduğu gibi kötülük ve günahlar O'nun gazabına sebep olur. Allah kullarının kötülük yapmalarına ve küfür üzerine olmalarına asla razı olmaz (et-Tevbe 9/96; ez-Zümer 39/7; Muhammed 47/28).

Tasavvufun ilk dönemlerinden itibaren rızâ kavramına özel bir önem verilmiştir. Cüneyd-i Bağdâdî'ye göre rızâ, ilâhî iradeye tâbi olduğu için kulun kendi iradesini ve tercihini terketmesidir. Ebû Süleyman ed-Dârânî ancak bedenî arzularından sıyrılan kişilerin rızâ mertebesine erebileceğini söylemiş, İbrâhim b. Muhammed en-Nasrâbâdî, rızâ mertebesine ulaşmak isteyenlerin Allah'ın razı olduğu hususlara sıkıca sarılmalarını tavsiye etmiştir (Serrâc, s. 80; Kuşeyrî, s. 423). Hâris el-Muhâsibî rızâyı "Allah'ın hükmü altında bulunan kulun sükûnet içinde olması" (Kelâbâzî, s. 102; Kuşeyrî, s. 426), Zünnûn el-Mısırî "kaderin acı tecellisi karşısında kalbin sükûnet ve huzur içinde bulunması" (Serrâc, s. 80; Kelâbâzî, s. 102; Kuşeyrî, s. 426) şeklinde tanımlamıştır. Ebû Osman el-Hirî'ye göre rızâ kazâyı razı olmaktır (a.g.e., s. 425). İnsan iradesini aşan olaylar karşısında Hakk'ın cemal tecellisiyle celâl tecellisini aynı derecede rızâ hali ile karşılamak, lutfun da kahrın da hoş olduğunu kabul etmek sûfilerin hedefidir. Bu hedef kulun

Allah'ta fâni olmasıyla gerçekleşir. Kul kendini benliğinden, sıfat ve fiillerinden kurtulduğunda onda Hakk'ın isim ve fiilleri tecelli eder, kul bu tecellilerin tamamına teslim olur, Hakk'ı bütün fiilleri irade eden mutlak fâil bilir. Böylece kulun fenâsı Hakk'ın rızâsı ile neticelenir. Gazzâlî, rızâ halindeki kulun belâlar karşısında bazan acı ve ağır hissetmeyebileceğini söyler ve bir gazinin savaş esnasında aldığı yaranın acısını başlangıçta hissetmemesini bu hale örnek olarak gösterir. Böyle bir kul acı hissetse bile Hak'tan gelen musibete itiraz etmez, şikâyetle bulunmaz, bunu tabii görür; hissettiği acı rızâ halinde olmasına engel değildir (*İhyâ*, IV, 337). İnsanların birbirinden razı olmaları da rızâ konusunda önemlidir. Ancak işlenen günahlara ve kötülüklerle, yapılan haksızlıklara müsamaha göstermek rızâ kapsamına girmez, çünkü bunlar Allah'ın gazap ettiği hususlardır.

Tasavvufta rızâ zühd hayatının temeli olarak görülmüştür (Sülemî, *Tabakât*, s. 10). Süfîler muhabbetin rızâyı içerdiğini, rızânın muhabbetin semeresi olduğunu, bu sebeple kulun sevdiği Allah'ın her tasarrufuna razı olması gerektiğini söylemişlerdir. Onlara göre mümin, "Allahım, ben-den razı ol!" diye dua etmeden önce kendisi O'ndan razı olmalıdır; kendisi O'ndan ne kadar razı ise O da kendisinden o kadar razı olur. Rızâ Horasan süfîlerine göre makam, Irak süfîlerine göre haldir. Diğer bir görüşe göre ise başlangıç itibarıyla kul onu gayretiyle elde ettiği için makam, sonuç itibarıyla Allah'ın lütfu olduğu için haldir (Kuşeyrî, s. 422). Bu sebeple rızâ hali zühd, riyâzet ve mücahededen daha üstündür. Çünkü rızâ halinde olan kul bulundığı menzil ve makamın daha yukarısını temenni etmemekte ve ilâhî iradeye teslim olmaktadır. Hücvîrî, III. (IX.) yüzyıldaki tasavvufî hareketlerden bahsederken Hâris el-Muhâsibî'nin tasavvufta rızâyı esas aldığını belirtir (*Keşfü'l-mahcûb*, s. 223). Rızâyı bir hal olarak gören Muhâsibî'nin, "Rızâ ilâhî tecelliler karşısında kalbin sükûnet halinde olmasıdır" sözü bu hareketin temelidir (*el-Veşâyâ*, s. 275).

Rızânın dinî hükmü konusunda farklı görüşler mevcuttur. Âlimler rızânın müstehap olduğu hususunda ittifak etmiştir. Kur'an ve hadislerde tavsiye edilmekle birlikte emredilmemiş olması, ayrıca bir gönül hali olarak kabul edilmesi, hallerin ise kulların irade ve kazanımı dışında bulunması rızânın müstehap oluşuna delil sayılmıştır (İbn Kayyim el-Cevziyye, II, 178). Rızâ halinin farz olduğunu ileri sürenler de vardır. Rızâ hali ile dua arasında görü-

nüşte bir çelişki varsa da aslında bunlardan biri diğerine engel olmaz. Gazzâlî, kulun günahları ve kötülükleri kaldırması için Allah'a dua etmesinin rızâ hali ile çelişmeyeceğini, haksızlıkların ve günahların yaygın olduğu bir beldeyi terketmeye benzediğini, böyle bir yeri terketmenin rızâyı aykırı olmadığını söyler (*İhyâ*, IV, 341-345). Rızâ hali tedbir almaya ve sebeplere tevessül etmeye de engel değildir. Öte yandan deprem, sel, kuraklık, fırtına, hastalık ve ölüm gibi ilâhî takdirin tecellileri karşısında metaneti muhafaza ederek yakınmamak da rızânın gereği olarak görülmüştür. Allah'ın iradesi, kudreti ve yaratmasıyla var olduğunu ileri sürüp sevap-günah, hayır-şer türünden her şeyi rızâ kapsamında gören ve bunun neticesinde bir çeşit îbâhîliğe sapanlar var olagelmıştır. Fakat gerçek süfîler Allah'ın iradesiyle rızâ ve muhabbetinin farklı şeyler saydığı, Hakk'ın irade ettiği şeylerin bir kısmına razı olmadığı ilkesine daima bağlı kalmışlar (Gazzâlî, IV, 337, 340; İbn Kayyim el-Cevziyye, II, 214), kulun yükümlülüğü ve sorumluluğu ilkesine ters düşen rızâ anlayışını şiddetle reddetmişlerdir.

BİBLİYOGRAFYA :

Muhâsibî, *er-Ri'âye li-hukûk illâh* (nşr. Abdülkâdir Ahmed Atâ), Kahire 1390/1970, s. 340, 563; a.mlf., *el-Veşâyâ* (nşr. Abdülkâdir Ahmed Atâ), Beyrut 1406/1986, s. 275; Serrâc, *el-Lüma*, s. 80; Kelâbâzî, *et-Ta'arruf*, s. 102; Ebû Tâlib el-Mekî, *Kütü'l-kulûb*, Kahire 1961, II, 76; Sülemî, *Tabakât*, s. 10, 558; a.mlf., *el-Mukaddime fi't-tasavvuf* (nşr. Yûsuf Zeydân), Beyrut 1999, s. 45; Kuşeyrî, *er-Risâle* (nşr. Abdülhalîm Mahmûd), Kahire 1966, s. 421-423, 425, 426; Hücvîrî, *Keşfü'l-mahcûb*, s. 219, 223; Gazzâlî, *İhyâ'ü 'ulûmî'd-dîn*, Kahire 1358/1939, IV, 333-345; İbnü'l-Arabî, *el-Fütûhâtü'l-Mekkiyye*, Kahire 1293, II, 280; İbn Kayyim el-Cevziyye, *Medâricü's-sâlikîn*, Kahire 1403/1983, II, 178-251; İsmâil Rusûhî Ankaravî, *Minhâcü'l-fukarâ*, Bulak 1256/1840, s. 191; İbrâhîm Hakkî Erzurumî, *Ma'rifethâme*, İstanbul 1310, s. 275; Ebû'l-Alâ el-Affî, *et-Taşavvuf seure-tün rûhiyye fi'l-İslâm*, Kahire 1962, s. 279; Seyyid Sâdık-ı Güherî'n, *Şerh-i İştîlâhât-ı Taşavvuf*, Tahran 1370, VI, 52-72.

SÜLEYMAN ULUDAĞ

RIZÂ

(الرضا)

Hukukî işlemlerde iç iradeyi veya irade açıklamasının unsurlarından olan hukukî sonuca erişme iradesini ifade eden fıkıh terimi.

Sözlükte "hoşnut ve memnun olmak, muvafakat etmek; istemek" anlamlarına gelen rızâ, fıkıhta hukukî işlemin temelini oluşturan iradenin belirlenmesinde özel öneme sahip bir kavramdır. Kur'an-ı Ke-

rîm'de ve hadislerde aynı kökten türemiş kelimeler sözlük anlamlarında sıkça geçmekle birlikte hukukî işlemler bağlamında kullanımları sınırlıdır. Kur'an'da rızâ kelimesi yer almaz; ancak karşılıklı rızâyı dayalı ticaretin meşrû kazanç yolu olduğu belirtilirken (en-Nisâ 4/29) ve çocuğun sütten kesilmesi konusunda eşlerin anlaşmasından söz edilirken (el-Bakara 2/233) "terâdî" kelimesi kullanılmıştır. Hadislerde rızâ geçmekle beraber "hukukî işlemde irade beyanı" mânasında kullanımı nâdirdir (meselâ bk. Buhârî, "Nikâh", 41); terâdî şeklindeki kullanımın örneklerine ise birçok hadiste rastlanır (meselâ bk. Ebû Dâvûd, "Büyü", 53). Başka deliller yanında özellikle terâdî kavramını içeren âyet ve hadislerden hareketle fakihler, tarafların rızâsını sözleşmenin vazgeçilmez gereklerinden saydıkları gibi genel olarak hukukî işlemlerin temelini rızânın oluşturduğu ilkesini benimsemişlerdir. Bununla birlikte iç iradeyi ifade etmek üzere kullanılan ihtiyar ve rızâ kavramlarının birbiriyile ilişkisi konusundaki görüş ayrılığı sebebiyle rızâyı farklı şekillerde tanımlamışlardır.

Hanefîler'in dışındaki çoğunluğa göre rızâ ve ihtiyar kelimeleri eş anlamlı olup hukukî işlemi gerçekleştirmede kullanılan sözleri doğuracağı sonuçları arzu ederek söyleme kastını ifade eder (Vahîdüddin Sevvâr, s. 453; Ali el-Haffî, s. 313). Dolayısıyla bu grupta yer alan İslâm hukukçuları rızâ ile iç iradeyi bir bütün olarak kastetmiş olmaktadır. Hanefîler ise ihtiyar ve rızânın iç iradeyi meydana getiren iki ayrı unsur olduğu görüşündedir. Sözlükte "kişinin, objektif ölçütlere göre iyi (hayır) olan veya kendisinin iyi gördüğü bir şeyi tercih etmesi" anlamına gelen ihtiyâr kelimesi, terim olarak "kişinin gücü dahilinde olup varlık ve yokluk ihtimallerine açık bulunan bir şeyde bu iki ihtimallerden birini diğerine tercih etmesi" şeklinde tarif edilmiştir (Abdülazîz el-Buhârî, IV, 383). Tercihin edâ ehliyetine sahip bir kişi tarafından baskı (ikrah) altında olmaksızın yapılması halinde ihtiyar sağlam (sahih), baskı altında iki zarardan daha hafif olana katlanmak için yapılması durumunda sakattır (fâsîd). Fayda ve zarar değerlendirmesine dayalı bir tercih ancak akılla yapılabileceği için akıl hastasının, bu melekesi yeteri kadar gelişmemiş durumda bulunan gayri mümeyyiz küçüğün, sarhoş olduğu için aklını kullanamayacak halde bulunan ergin kişinin tercihi hukukî değer taşımayan (bâtıl) bir ihtiyar kabul edilmiştir. Rızâ ise "ihtiyarın -yüzde gülümseme belirmesi gibi- etkileri dışı yansıyacak biçimde en üst seviyeye